

СРЧОРВЦК

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№13. 1 червня. 2014 р.

КАРАВАН МУСИТЬ ЙТИ

Існує така східна приказка: собака гавкає, а караван іде. Протягом усіх років існування незалежної України ця приказка надихала мене та багатьох моїх побратимів. Ми йшли. йшли дорогою національної революції.

Йшли до омріяної мети – української самостійної соборної держави. Гавкали собаки, гарчали шакали, а ми робили свою справу.

2013 рік приніс винагороду за усі докладені нами зусилля. Наше

суспільство почало усвідомлювати прописну істину: лише червоно-чорний прапор боротьби приведе нас під синьо-жовтий стяг свободи.

Ідеї, котрі ми, націоналісти, пропагували не один рік, стали сприйматися критичною масою українських громадян, і це призвело до дійсно революційного розвитку подій у країні. При цьому усе ж потрібно усвідомити той факт, що національна революція ще не перемогла.

Імперський Кремль панічно боїться створення української національної держави. Тому на початок революційних змін у країні він відреагував цілком закономірно: агресією. поки що, на жаль, ми мусимо вести лише оборонну війну, захищати власний суверенітет та територіальну цілісність. Московська агресія призупинила революційні процеси: врятувала олігархічну систему, дозволила новій владі діяти досить нахабно, врятувала тих, хто провинився перед народом, від люстрації, не дала завершити революційний процес юридичним і політичним закріпленням

національної ідеї як основи українського державотворення.

Якби не було фактору московської загрози, своє гучне слово і надалі мала говорити Булиця, революційна стихія мала породжувати конкретні політичні здобутки, а об'єднане революційними настроями суспільство – контролювати дії нової влади.

Але нам є чим пишатися. у нас є підстави не втрачати оптимізму. насамперед, взимку 2013-

2014 років відбулася революція свідомості. сьогодні наше суспільство не таке, як рік тому. революційна боротьба призвела до тих змін, потенціал яких розрахований на не одне десятиліття.

Наше суспільство стало ближчим до сприйняття націоналістичних ідей. суспільство усвідомило власну відповідальність за творення історії. суспільство почало розуміти, що перед владою потрібно ставити чіткі вимоги, а у разі невиконання тих вимог можна цю владу усунути.

Відбулася ще одна позитивна зміна – посилення позицій націоналістичного руху. ми зуміли об'єднати у єдину революційну силу різні середовища, зорієнтовані на ідеологію українського націоналізму. ще донедавна ці середовища були витіснені неоколоніальними обставинами на маргінес суспільно-політичного життя.

Та зараз «Правий сектор» – один із важливих чинників життя в державі. дуже багатьом «Правий сектор» невігідний, проте ми існуємо і

Впливаємо на ряд процесів, адже спираємось на правильні ідеї та ідеали, жертівність нашого членства та підтримку населення.

Дуже важливим також є зростання мілітарної сили націоналістичного руху. «Правий сектор» з'явився у вітчизняній історії, захищаючи в ніч на 30 листопада «студентський» майдан від озвірилих гоблінів із «Беркуту».

«Зброєю» кількох десятків хлопців, котрі в ту ніч знаходилися біля пам'ятника засновникам Києва, були палиці (або навіть не палиці, а дошки із нашвидкуруч розібраних піддонів) та баночки з горошком. Пройшло кілька місяців, ставки у боротьбі зросли, а «Правий сектор» перетворився на революційну армію, загартовану у вуличних боях.

Після втечі Януковича ми змогли налагодити систему професійного вишколу власних бійців і зараз вони ефективно протистоять озброєним московським диверсантам.

Зважаючи на те, що «Правий сектор» був змушений пристосуватися до нових політичних умов і перетворитися на партію, ми ретельно підбираємо форми спротиву московським агресорам. На жаль, нинішня влада не сприяє тому, щоб у повній мірі використати потенціал націоналістів у боротьбі за територіальну цілісність країни. Однак певну співпрацю ми налагодили, і зараз наші хлопці, координуючи свої дії з силовиками, стоять на захисті національних інтересів як на «лінії фронту», так і в «тілю».

Ті наші хлопці, які протистоять московським диверсантам на Донбасі чи охороняють державний кордон десь на Рівненщині, – це впевненість у нашому майбутньому.

Найкращі із них будуть очолювати націоналістичний рух і, можливо, з часом очолять політичне життя в країні. Це ті люди, для яких честь і захист національних інтересів стоїть вище безпеки та особистих благ. Зараз, на жаль, при владі у нас знаходяться люди із психологією торговців та банкірів. Із божою поміччю національна революція в Україні переможе, і ми матимемо справжню національну еліту – не просто професіоналів, а

жертвних людей, сповнених лицарськими чеснотами.

Ми, націоналісти, мріємо про таку Україну, у котрій українська нація не лише зміцніє матеріально, але й відновиться духовно, яка зміє ганьбу історичних поразок, буде гідною найкращих із наших предків і, водночас, забезпечить славне майбутнє нашим нащадкам. Водночас ми пропонуємо суспільству таку систему, котра забезпечить кожному чесному громадянину незалежно від національності всебічну свободу, справедливість, порядок.

Ми боремося за українську національну державу, у якій зникне крайнє соціальне розшарування, будуть задоволені базові потреби громадян, корупція буде суворо каратися, а замість задоволення інтересів кримінально-олігархічних кланів буде спостерігатися турбота про інтереси народу. Хіба ідея створення такої держави не зможе об'єднати усіх громадян нашої держави від Львова по Луганськ, від Чернігова по Сімферополь? Звичайно ж зможе. Лиш наші старі політики, на жаль, звикли мислити і діяти зовсім іншими категоріями...

Наш «караван» іде. Питання переможного завершення національної революції уже не зняти із повістки денної. А тому – ми переможемо, і нехай нам допоможе Господь!

© Дмитро ЯРОШ

«ЯДЕРНИЙ ГЕТЬМАНАТ»

Не дивлячись на лякаючі темпи розвитку озброєнь, війни ХХІ ст. явно поступаються інтенсивністю війнам ХХ ст. ніхто не варить з полонених мила, не створює архіпелагів смерті, не знищує ковровими бомбардуваннями цілі міста. Коли США завойовували Ірак, ні в кого не було сумнівів, що вони здатні одномоментно знищити той Ірак до останнього бедуїна, проте американці воювали навдивовиж обережно – за чотири роки двадцятисемимільйонна розгромлена і окупована країна втратила у бойових діях близько восьмидесяти п'яти тисяч людей.

В 2008 р. російська армія чисельним складом перевищувала грузинську в чотири рази, але не наважилася навіть захопити беззахисний Тбілісі. Перевага в абсолютній масі давно не визначає ні тактику, ні результат. Наймогутніші агресори планети не нарощують загальну військову потужність, а розробляють високоточну зброю, щоб однією кнопкою знищити ворожий об'єкт, не зачепивши при цьому випадкового цивільного. Нащо така акуратність? причини 3:

1. Глобалізація;
2. Інформатизація планети;
3. Ядерна зброя.

Глобалізація

Глобалізація призвела до того, що у будь-якому локальному конфлікті вузлом зав'язані американські, китайські, британські, російські, німецькі, французькі і ще господарь знає чий інтереси. рубати з плеча – значить рушити складну рівновагу, яка будувалась десятиріччями, і зсув якої може відгукнутися несподіваними і малоконтрольованими наслідками (наприклад, дрібна і майже безкровна війна у Криму поставила під удар Сирію, хоча, здавалося б – де Крим, а де Сирія?).

Тому "миротворчі сили" (тобто зацікавлені сторони), стикаючись з необхідністю розв'язати

конфлікт, який розв'язати без війни неможливо, воліють залишити його у тліючому стані, під наглядом.

Інформатизація планети

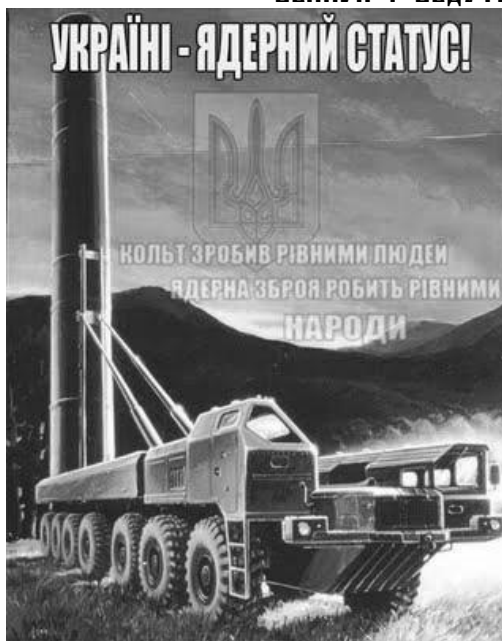
Офісний планктон любить повторювати приказку, що "зараз війни ведуться не зброєю, а пропагандою". Звісно, це смішна позиція – війни велися і ведуться виключно зброєю, вірити у вирішальну роль пропаганди може лише той, хто сподівається замість фронту відсидітися перед телевизором. Проте не можна ігнорувати факт – разом із гарматами на жертв будь-якої сучасної війни дивляться очі всіх телекамер світу, і світ, спостерігаючи війну онлайн в найдрібніших подробицях, виносить свій моральний вердикт.

Від цього вердикту в демократичних суспільствах (які складають на планеті головний центр сили) залежать політичні рішення. Тому сучасні війни перетворилися на озброєні демонстрації, з розрахунком на журналістів та інтернет.

Отже, далекоглядні військові намагаються уникати печерного звірства і масових жертв, розуміючи, наскільки світ прозорий і тісний, і як важко у ньому сховатися від відповідальності.

Ядерна зброя

Ядерна зброя призвела до того, що жодна з країн не може довести конфлікт до краю, до тотального знищення, до вирішальної битви. Коли грає остання ставка, у когось можуть здати нерви, і він погасить цю планету, мов лампочку. Отже, війни ХХІ ст. – це війни малої інтенсивності, без сталінградів. З огляду на все вищепереховане, а також високу мобільність сучасних військ, війни майбутнього будуть більшою мірою партизанські, без чітких фронтів. Враховуючи, що урбанізація в Європі вже складає 74,6% і продовжує рости, саме міста стануть основною ареною бойових дій. Маска стане таким же невід'ємним атрибутом бійця, як зброя.

НОВА УКРАЇНЬСЬКА ВІЙСЬКОВА ДОКТРИНА

ВІЙНА З РОСІЄЮ НЕМИНУЧА. ТЕ, ЩО ВОНА НЕ ВІДБУЛАСЯ МИНУЛОГО МІСЯЦЯ, СВИДЧИТЬ ЛИШЕ, ЩО ВОНА ВІДБУДЕТЬСЯ У БІЛЬШ-МЕНШ ВІДАДІЛЕНОМУ МАЙБУТНЬОМУ. ЯК ПИСАВ МАКІАВЕЛЛІ: "ВІЙНИ НЕ МОЖНА ЗАПОБІГТИ, ЇЇ МОЖНА ЛИШЕ ВІДКЛАСТИ".

ВСІ ГЕОПОЛІТИЧНІ ВЕКТОРИ ВЖЕ ВИШИКУВАЛИСЯ В ОДНОЗНАЧНУ КАРТИНУ: ПО-ПЕРШЕ, УКРАЇНА ОТОЧЕНА, РОСІЙСЬКЕ ВІЙСЬКОВЕ УГРУПУВАННЯ У ПРИДНІСТРОВІЇ З ПІВДЕННОГО ЗАХОДУ, УГРУПУВАННЯ В КРИМУ НА ПІВДНІ, РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКА НА ПІВНІЧНОМУ СХОДІ, ВІЙСЬКА У БІЛОРУСІ НА ПІВНОЧІ. НАВІТЬ У ІЗРАІЛЯ СИТУАЦІЯ ПРОСТИША. ПО-ДРУГЕ, НІХТО, КРИМ УКРАЇНЦІВ, НЕ БУДЕ УКРАЇНУ АКТИВНО ЗАХИЩАТИ.

ЧОГО НАС НАВЧИВ МАЙДАН? ПО-ПЕРШЕ, ВІН ВЧЕРГОВЕ ПІДТВЕРДИВ, НАСКІЛЬКИ БЕЗПОРАДНОЮ У ВУЛИЧНІЙ ВІЙНІ Є ВАЖКА ТЕХНІКА. ЇЇ МОЖНА ЗНИЩУВАТИ БУКВАЛЬНО КУХОННИМИ МЕТОДАМИ. ПО-ДРУГЕ – ПОКАЗАВ ЕФЕКТИВНІСТЬ ВУЛИЧНИХ БАРИКАД. ПО-ТРЕТЕ, ДОВІВ, НАСКІЛЬКИ ДІЄВИМ Є НАРОДНЕ

ОПОЛЧЕННЯ, САМООРГАНІЗОВАНЕ ЗА ДОПОМОГОЮ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ (МАЙДАН ЖЕ БУВ, ПО СУТІ, ФЛЕШМОБОМ).

ЩО УКРАЇНА ЗАРАЗ МУСИТЬ РОБИТИ З МАЙДАНОМ? КРИМ ПРОФЕСІЙНОЇ АРМІЇ (ППО, АРТИЛЕРІЇ, ТАНКОВИХ ВІЙСЬК, АВІАЦІЇ, ФЛОТУ, ВІЙСЬК ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ І Т.Д.), ПОВНОЦІННОЮ СИЛОЮ, ПІДПОРЯДКОВАНОЮ МІНІСТЕРСТВУ ОБОРОНИ, МУСИТЬ СТАТИ НАЦІОНАЛЬНА

САМОБОРОНА. УКРАЇНА МУСИТЬ РОЗПУСТИТИ ВНУТРІШНІ ВІЙСЬКА (БЕЗ ПРАВА КОПИШНИХ СЛУЖБОВЦІВ НА ПОНОВЛЕННЯ В ІНШИХ СИЛОВИХ СТРУКТУРАХ), А МАЙДАН ЗРОБИТИ ПОСТІЙНО-ДІЮЧИМ МЕХАНІЗМОМ. ЯК ЗАПОРІЗЬКА СІЧ БУЛА МОБІЛІЗАЦІЙНИМ ЦЕНТРОМ І ПРИКОРДОННОЮ СЛУЖБОЮ, КИЇВСЬКИЙ МАЙДАН МУСИТЬ БУТИ ЦЕНТРОМ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ І ПРОХОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ПІДГОТОВКИ.

ВСІ ЗАЙНЯТІ НИНИ САМОБОРОНОЮ І ПРАВИМ СЕКТОРОМ БУДІВЛІ, ПРИГОДНІ ПІД КАЗАРМИ (ЗОКРЕМА, ГОТЕЛІ "ДНІПРО" І "КОЗАЦЬКИЙ") ТРЕБА НАЦІОНАЛІЗУВАТИ (З РЕШТОЮ, КОЛИСЬ ВОНИ БУЛИ ДЕРЖАВНИМИ, І БОГ ЗНАЄ, НАСКІЛЬКИ ЧЕСНО ПРИВАТИЗУВАЛИСЯ), ВЛАСНИКАМ ВИПЛАТИТИ КОМПЕНСАЦІЮ І ВІДПРАВИТИ ПІД ТРИ ЧОРТИ. БУДИНОК ПРОФСПІЛОК ВІДБУДУВАТИ ЗАНОВО, АЛЕ У БІЛЬШ СУЧАСНОМУ ВИГЛЯДІ, ПРИЛАШТОВАНИМ ПІД ПОТРЕБИ ОПОЛЧЕННЯ, З АНГАРАМИ ДЛЯ ТЕХНІКИ, З ТРЕНУВАЛЬНИМИ ЗАЛАМИ, З ТИРАМИ І Т.П. ПІД ЦІ Ж ПОТРЕБИ ПЕРЕБУДУВАТИ ПІДЗЕМНИЙ ТЦ "ГЛОБУС". НА СКЛАДАХ МУСИТЬ ЗНАХОДИТИСЯ СТРАТЕГІЧНИЙ

ЗАПАС НАБОЇВ, ХАРЧІВ, ПРОТИТАНКОВИХ ЗАГОРОДЖЕНЬ, МІШКІВ І ПІСКУ ДЛЯ ТЕРМІНОВОЇ ПОБУДОВИ БАРИКАД В СТРАТЕГІЧНИХ МІСЦЯХ КИЄВА ЗА ПОПЕРЕДНЬО-РОЗРОБЛЕНИМИ ПЛАНАМИ, МУСИТЬ БУТИ ВИЗНАЧЕНІ МІСЦЯ ДЛЯ СНАЙПЕРІВ І ГРАНАТОМЕТЧИКІВ. У БУНКЕРІ ПІД МАЙДАНОМ МУСИТЬ БУТИ РОЗТАШОВАНИЙ ЦЕНТР ЕЛЕКТРОННОГО СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА МІСТОМ.

СЛУЖБУ В САМОБОРОНІ МУСИТЬ НЕСТИ ВСІ КИЯНИ, ЗА ЗРАЗКОМ АРМІЇ ШВЕЙЦАРІЇ ЧИ ІЗРАЇЛЮ, РОКІВ ДО 40-45. ЗБОРИ – РАЗ НА РІК, ПО ТИЖНЮ-ПІВТОРА (МАЙЖЕ ЯК ВИЇЗДИ НА КАРТОПЛЮ В СРСР). КОЖЕН ОПОЛЧЕНЕЦЬ БУДЕ ПРИПИСАНИЙ ДО СВОЄЇ РАЙОННОЇ СОТНІ, І ЗБЕРІГАТИ ВДОМА ЗБРОЮ, З ЯКОЮ МУСИТЬ З'ЯВИТИСЯ НА МАЙДАН, КОЛИ ПРИЙДЕ СТРОК ЙОГО СЛУЖБИ, АБО ПОДАНО СИГНАЛ ДО ЗАГАЛЬНОЇ ТЕРМІНОВОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ.

ОСКІЛЬКИ УКРАЇНЬСЬКА АРМІЯ МУСИТЬ БУТИ ПЕРЕБУДОВАНА ДОКОРИННО, ГОСТРО ПОСТАЄ КАДРОВЕ ПИТАННЯ. ДЕ ВЗЯТИ ТОЛКОВИХ ОФІЦЕРІВ?

ОФІЦЕРІВ ТРЕБА НАЙНЯТИ У НАТО. АЛЕ НЕ НІМЦІВ ЧИ АНГЛОСАКСІВ (НЕМА ЧОГО ТУТ РОБИТИ КОМАНДИРАМ З ІМПЕРСЬКИХ НАЦІЙ). УКЛАДАТИ КОНТРАКТИ ТРЕБА З ЧЕХАМИ АБО ПОЛЯКАМИ – СЛОВ'ЯНСЬКИМИ НАРОДАМИ, ЯКІ В НЕДАВНЬОМУ МИНУЛОМУ САМІ БУЛИ ПІДКОРЕНИМИ, АЛЕ ЗДОБУЛИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. ВОНИ ЗНАЧНО ШВИДШЕ І ОРГАНІЧНІШЕ ІНТЕГРУЮТЬСЯ В УКРАЇНЬСЬКЕ ЖИТТЯ.

ОПОЛЧЕНЦІ БУДУТЬ НЕСТИ ПАТРУЛЬНУ СЛУЖБУ В КИЄВІ, А ТАКОЖ ВПРАВЛЯТИСЯ У ВІЙСЬКОВІЙ НАУЦІ. У РАЗІ НАПАДУ ВОРОГА МАЙДАН СТАНЕ БАЗОЮ ДЛЯ РОЗГОРТАННЯ ПАРТИЗАНСЬКОЇ ВІЙНИ – МІСТО, ПЕРЕКРИТЕ БАРИКАДАМИ, НАЙЖАЧЕНЕ СНАЙПЕРСЬКИМИ ГВИНТІВКАМИ, ГРАНАТОМЕТАМИ ТА РУЧНИМИ МІНОМЕТАМИ БУДЕ ТАКИМ ЖЕ НЕЗРУЧНИМ ТА МАЛОПРОХІДНИМ ДЛЯ ОКУПАНТІВ МІСЦЕМ, ЯК ЛІСИ ФІНАЛЯНДІЇ ДЛЯ БІЛЬШОВИКІВ. А ПРИ ЕФЕКТИВНІЙ РОБОТІ АРМІЙСЬКИХ ППО ТА АРТИЛЕРІЇ – ВЗАГАЛІ НЕПРИСТУПНИМ.

І – ВИШЕНЬКОЮ НА ТОРТІ – ЯДЕРНА ЗБРОЯ. УКРАЇНА ПОВИННА ВІДНОВИТИ ЯДЕРНИЙ СТАТУС. ВОНА МАЄ ДЛЯ ЦЬОГО ВСІ ПРАВА: МІЖНАРОДНІ ГАРАНТІЇ БЕЗПЕКИ ВІЯВИЛИСЯ ДЕШЕВИМ ПАПЕРОМ – ТЕРИТОРІАЛЬНА ЦІЛІСТНІСТЬ ПОРУШЕНА, ПРИ ЧОМУ ОДНИМ ІЗ ЇЇ ГАРАНТІВ, А ІНШІ ГАРАНТИ ЯСНО ДАЛИ ЗРОЗУМІТИ, ЩО ВИКОНУВАТИ СВОЇ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ НЕ ЗБИРАЮТЬСЯ.

УКРАЇНА МУСИТЬ ЗНОВУ СТАТИ ЯДЕРНОЮ ДЕРЖАВОЮ!

© Дмитро РІЗНИЧЕНКО

«ЧИ Є РОСІЯ НЕПОБОРНА?»

Політики, які дивляться тільки на поверхню подій, перелякани поверхнею, простором Росії, мають її за непоборного велетня. Окрім цієї поверхні, як доказ наводять, очевидно, історичні факти: невдачу походу Наполеона, перед ним Карла Шведського, а після них — Вільгельма і Гітлера. Факти є фактами, лише треба вміти їх пояснити.

Відразу поставлю тезу, яку спробую довести в цій короткій статті, або бодай показати, що її можна довести. Ця теза: причини успіхів, завдяки яким Московщині вдавалося позбутися досі будь-якого наїзника, були не військово-стратегічні, а політичні.

Візьмемо похід Карла Шведського проти Петра. Всупереч історикам Російським і тим українським, які є під їх впливом, похід Карла II так само добре міг закінчитися перемогою Шведів, як закінчився їх поразкою. Генерал Юнаків, у своїй фундаментальній праці про "велику північну війну" (опублікованій у виданнях "Імператорського військово-історического общества" перед 1914 р.) — доводить, що інвазія Карла поставила Московщину на край загибелі. Автор Оксфордської історії європейського сходу, твердить, що союз Шведського короля з Мазепою — був єдина його реальна політична комбінація. Але акція не вдалася. Чому? Тому, що їй на перешкоді стала короткозора політика європейських держав: на стороні Петра проти Швеції стали Данія і Польща. Цього було забагато для однієї Швеції...

За 2 роки після Полтави, дипломатії Гетьмана Пилипа Орлика вдається втягнути Туреччину у війну з царем Петром. На прутських степах царська армія, разом з Петром, була оточена турками і цареві нічого не лишилося — в нормальному розвитку подій — як капітулювати і стати в'язнем порти. Можна собі уявити, як такий безславний кінець Петрової кар'єри відбився б на долі Росії! Але сталося інакше: зваблений діамантами і жіночими чарами

цариці Катерини I, яка була при царі (вона була такою самою повією на троні, як і друга Катерина), візир прийняв викуп і випустив царя з його військом із повної катастрофи, лише змусивши підписати ганебний для Москви мир, який між іншим гарантував незалежність України, але якого потім Петрові і не снилося додержуватися. Як у 1711 р., так і у 1709 р. не стратегічна неможливість розгрому Московщини врятувала її, а неfortunна політика державних мужів Заходу і Туреччини.

Виросла ж Росія — після "смутного часу" (від смерті Івана Грозного до 1613 р.) також завдяки політичній нерішучості Заходу: вже при Іванові Грозному не бракувало голосів перестороги далекозорих — та на жаль самітних — політиків Заходу перед небезпечкою розростання Московщини. Слабкий джук Альба, вже в 1571 р. перестерігав німецькі імперські стани не посилювати артилерії і взагалі новітнього озброєння москалям, бо казав — "коли Московський цар прийме всі новини військової техніки, він стане сильнішим ворогом, грізним не тільки для Німеччини, а й для всього Заходу". Але заходові важливіше було торгувати нині, ніж думати про завтрашню небезпечку.

Так само, в ті самі часи, не бракувало зі сторони чужинців, що довго служили в "опричниках" царя, детальних проєктів — інвазії на Московське царство зі сторони білого моря, щоб зруйнувати імперію царя, "одвічного ворога всього християнства і жахливого тирана". Один автор такого проєкту інвазії Московщини радив навіть, як зібрати потрібну для того армію: так, як в наші часи роблять не раз більшовики (в Іспанії, в Греції) — а саме створити міжнародний корпус із маси безпритульних вояків, які, в наслідок тодішніх війн, безпритульними масами блукали по просторах західної Європи. Але ні ці проєкти, ні перестороги Джуги Альби, не зробили в Європі популярною ідею боротьби з загрозою Московського наїзду. Так само, як не дуже вплинули на Російську політику Європи

ПЕРЕСТОРОГИ І ДИПЛОМАТИЧНА АКЦІЯ ЕКЗИЛЬНОГО ГЕТЬМАНА ПИЛИПА ОРЛИКА.

ПОХІД НАПОЛЕОНА НЕ ВДАВСЯ, АЛЕ — ЯК ТВЕРДЯТЬ ДЕЯКІ ІСТОРИКИ ЗАХОДУ — НЕ ЧЕРЕЗ СТРАТЕГІЧНІ ПРИЧИНИ. ПЛАН ЦІСАРЯ БУВ ДІЙТИ ДО ДВІНИ Й ДНІПРА І ЗАЙНЯТИ ТАМ ОБОРОННІ СТАНОВИЩА, УКРІПИТИСЯ НА ЦЬОЇ ЛІНІЇ, ПОРОБИТИ СКЛАДИ ВСЬОГО ПОТРІБНОГО ДЛЯ АРМІЇ, А НА МОСКВУ РУШИТИ ЩОЙНО НА ВЕСНІ 1813 Р. ЗАГОНІСТІСТЬ КОРСИКАНЦЯ І ВІРА В СВОЮ ЗІРКУ, А ТАКОЖ І РАДИ ДЕЯКИХ НЕТЕРПЕЛИВИХ МАРШАЛІВ, — СПОНУКАЛИ НАПОЛЕОНА ЗАЛИШИТИ ЦЕЙ ПЛАН І ПОГНАЛИ В ЗИМУ НА ЗАГИБЕЛЬ, ЯКОЇ МОЖНА Б БУЛО УНИКНУТИ. НЕПІДГОТОВЛЕНІСТЬ ДО ЗИМОВОГО ПОХОДУ ДОВЕРШИЛА РЕШТУ. ДЕЯКІ АВТОРИ ТВЕРДЯТЬ, ЩО ЯКБИ ВІЙНА БУЛА ЛІПШЕ ПІДГОТОВАНА, ТО НАВІТЬ ВІДСТУП З-ПІД МОСКВИ НЕ ПРИНІС БИ ЗА СОБОЮ ПОРАЗКИ. ВІДСТУПАЮЧИ, ФРАНЦУЗИ МОГЛИ Б У ВІЛЬНІ ЗУСТРІТИ МОСКАЛІВ ІЗ СВОЄЮ АРМІЄЮ У ДВІЧІ МІЦНІШОЮ ВІД НИХ.

НЕ В ХИБНОСТІ ПЛАНУ ВІЙНИ — ТВЕРДЯТЬ ЦІ АВТОРИ — А В ХИБАХ ЙОГО ВИКОНАННЯ ЛЕЖАЛА ПРИЧИНА НЕВДАЧІ. АЛЕ ГОЛОВНА — ЗНОВУ В ПОЛІТИЦІ. ПІСЛЯ ЗАХОПЛЕННЯ АРМІЄЮ НАПОЛЕОНА ВСІЄЇ ПОЛЬЩІ, БІЛОЇ РУСІ, ЧАСТИНИ МОСКОВСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ, ПО НАБЛИЖЕННЮ ЇЇ ДО ГРАНИЦЬ УКРАЇНИ, В НАСЕЛЕННІ РОСІЇ І НАВІТЬ СЕРЕД САМОЇ АРМІЇ ПОЧАЛА ШИРИТИСЯ ДЕМОРАЛІЗАЦІЯ І ДУХ ПОРАЖЕНСТВА.

З МЕМУАРІВ РОСІЙСЬКИХ ТОГО ЧАСУ ЗНАЄМО, ЯКУ ДЕМОРАЛІЗАЦІЮ ВИКЛИКАЛО ВІДДАЧА МОСКВИ. ВІДСТУПАЮЧУ, РОЗБИТУ ПІД БОРОДІНИМ, РОСІЙСЬКУ АРМІЮ, ЯКОЇ ДЕЯКІ ЧАСТИНИ ВІДХОДИЛИ ЧЕРЕЗ МОСКВУ, НАСЕЛЕННЯ СТОЛИЦІ ОБКИДАЛО ОБРАЗАМИ І ЛАЙКАМИ. В САМІЙ АРМІЇ ВЖЕ СЛАБНУВ ДУХ СПРОТИВУ. ЗНАЄМО ВИПАДКИ, КОЛИ СВЯЩЕННИКИ НА БІЛОЇ РУСІ ПРИВОДИЛИ НАРОД ДО ПРИСЯГИ ЦІСАРЕВІ НАПОЛЕОНОВІ; ЗНАНИЙ ВИСТУП МАРШАЛА ШЛЯХТИ В УКРАЇНІ ЛУКАСЕВИЧА, ЯКИЙ НА БЕНКЕТІ ПІДІЙМАВ ТОСТ ЗА НАПОЛЕОНА. МОЖЕ ЦЕ БУЛА ЛИШЕ БРАВАДА ОДНІЄЇ ЛЮДИНИ, АЛЕ КОЛИ ЇЇ ДОПУСКАЛОСЯ В КРАЇНІ, ЩЕ ЗАЙНЯТІЙ РОСІЙСЬКОЮ АРМІЄЮ, СВДЧИТЬ ЦЕ ПРО ВЕЛИЧЕЗНИЙ ЗАНЕПАД РОСІЙСЬКОГО ПРЕСТИЖУ В НІЙ. А НАЙГОЛОВНІШЕ, ПОЧАЛИСЯ РОЗРУХИ СЕРЕД СЕЛЯН. ПІШЛИ ЧУТКИ, ЩО НАПОЛЕОН — СИН КАТЕРИНИ І, ЙДЕ ВЕРНУТИ СЕЛЯНАМ СВОБОДУ; ПОЧАЛИСЯ БУНТИ СЕЛЯН ПРОТИ ПОМІЩИКІВ. НАПОЛЕОНОВІ РАДИЛИ ВИДАТИ УНІВЕРСАЛ ПРО ВИЗВОЛЕННЯ СЕЛЯН...

ЦЕ МОГЛА Б БУТИ ІСКРА, ЯКОЇ ПОЖАР СПАЛИВ БИ АРМІЮ РОСІЙСЬКУ (ЩО СКЛАДАЛАСЯ Ж ІЗ СЕЛЯН-КРИПАКІВ), ЗАХИТАЛА Б ОБОРОННОЮ СИЛОЮ КРАЇНИ І САМОЮ ПОЗИЦІЄЮ ЦАРЯ... НАПОЛЕОН НЕ ЗРОБИВ ЦЬОГО, НАВПАКИ, В ДЕЯКИХ ВИПАДКАХ ВЛАСНОЮ ЗБРОЙНОЮ СИЛОЮ ЗДУШУВАВ СЕЛЯНСЬКІ ПОВСТАННЯ ПРОТИ ПОМІЩИКІВ, НЕ ХОТІВ "РОЗПЛУТУВАТИ СТИХІЮ НАРОДНОГО БУНТУ". ТОДІ ЦЕЙ НАРОДНИЙ БУНТ — ПІДНЯВСЯ ПРОТИ НЬОГО Ж.

ПІЗНІШЕ ВІН ШКОДУВАВ ЗА НЕВИКОРИСТАНОЮ НАГОДОЮ (ЯК ЗНАЄМО З МЕМУАРІВ ЙОГО АД'ЮТАНТА

КОЛЕНКУРА, З ЯКИМ ПРОМЧАВ САНЬМИ ВСЬОЮ ДОВГІЙ ШЛЯХ ВІД МОСКВИ ДО ПАРИЖУ ВЗИМКУ 1812Р. ПІЗНІШЕ ЗАЦІКАВИВСЯ КОЗАЦЬКОЮ "ЕНЕІДОЮ" КОТЛЯРЕВСЬКОГО, ПІЗНІШЕ ДОРУЧИВ ПРИДВОРНОМУ ІСТОРИКУ ІСТОРІЮ КОЗАКІВ УКРАЇНСЬКИХ (І ДОНСЬКИХ) — ОЧЕВИДНО, ЯК ЕЛЕМЕНТУ, ЯКИМ ЗАВЖДИ В ІСТОРІЇ ПІДВАЖУВАЛАСЬ ПОТУГА МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ. АЛЕ БУЛО ПІЗНО...

БАЧИМО, ОТЖЕ, ЩО І В ЦЬОЇ ІМПРЕЗИ ЗАХІД БОЯВСЯ ВЗЯТИ ДО РУК ЗБРОЮ, ЯКУ БЕЗНАСТАННО ПРОТИ НЬОГО ВЖИВАЛА МОСКОВЩИНА — ПОЧИНАЮЧИ ВІД АГІТАЦІЇ В УКРАЇНІ ПРОТИ КОЗАЦЬКОЇ СТАРШИНИ, В ПОЛЬЩІ — ПРОТИ ШЛЯХТИ, НА БАЛКАНАХ — ПРОТИ "БЕІВ" ТУРЕЦЬКИХ, А ТЕПЕР ВСЮДИ — ПРОТИ "БУРЖУАЗІЇ". А ГОЛОВНЕ, НЕ ЗВАЖАВ ЗАХІД НА МОМЕНТ НАЦІОНАЛЬНИЙ, НА БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИЙ СКЛАД І, НАЦІОНАЛЬНІ ЛІНІЇ ПОДІЛУ, КУДИ НАЙКРАЩЕ МОЖНА БУЛО Б ЗАГНАТИ КЛИН, ЩОБ РОЗЩЕПИТИ РОСІЮ. ТАК БУЛО ТОДІ, ТАК САМІСІНЬКО Е Й ТЕПЕР. ПОЛІТИКА, А НЕ СТРАТЕГІЧНІ ПРИЧИНИ, ВИННІ В НЕВДАЧІ НАПАДІВ НА МОСКВУ.

В КРИМСЬКУ ВІЙНУ (КОЛИ РОСІЯ ОВОЛОДИЛА РУМУНІЄЮ) НА ЩАСТЯ ДЛЯ ЄВРОПИ І ДЛЯ ЛЮДСЬКОСТІ НА ЧОЛІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІТИКИ СТОЯЛИ ДЕРЖАВНІ МУЖІ, ЩО БАЧИЛИ ДАЛЕКО. АНГЛІЯ ЗОРГАНІЗУВАЛА АНТИРОСІЙСЬКУ КОАЛІЦІЮ З ТУРЕЧЧИНИ, З ФРАНЦІЇ НАПОЛЕОНА ІІІ, З САРДИНІЇ І З СЕБЕ САМОЇ. ЦЯ КОАЛІЦІЯ ВИГНАЛА МОСКАЛІВ З РУМУНІЇ, З БАЛКАНІВ ВЗАГАЛІ, РОЗГРОМИЛА АРМІЇ ЦАРЯ В КРИМУ, ВЗЯЛА СЕВАСТОПОЛЬ, ЗАТОПИЛА ФЛОТ РОСІЇ І ЗМУСИЛА МИКОЛУ І ВЖИТИ ОТРУТУ, А НОВОГО ЦАРЯ ПРОСИТИ МИРУ ЦІНОЮ ПРИНИЗЛИВИХ УМОВ: РОСІЇ БУЛО ЗАБОРОНЕНО ТРИМАТИ ВІЙСЬКОВИЙ ФЛОТ І УКРІПЛЕННЯ НА ЧОРНОМУ МОРІ.

ТАМ, ДЕ ПОЛІТИКА БУЛА НА ВИСОТІ ЗАВДАННЯ, СПРОБИ ЗНИЩЕННЯ РОСІЇ УДАВАЛИСЯ. ПРАВДА, УСПІХ БУВ ПОЛОВИНЧАСТИЙ, ТА ЦЬОМУ ЗНОВ ТАКИ ПРИЧИНОЮ БУЛА ПОЛІТИКА. ЗАХІДНІ СОЮЗНИКИ НАСТИРЛИВО ЖАДАЛИ ВІД АВСТРО-УГОРЩИНИ ПРИЛУЧИТИСЯ ДО КОАЛІЦІЇ. ГАБСБУРЗЬКА МОНАРХІЯ ТОДІ, ЯК ЩЕ НЕ БУЛА ОБ'ЄДНАНА ПРУССІЄЮ НІМЕЧЧИНА, БУЛА ПЕРШОЮ ВІЙСЬКОВОЮ СИЛОЮ (КРІМ ФРАНЦІЇ) В ЄВРОПІ; ЇЇ УЧАСТЬ У ВІЙНІ — МОГЛА БИ ПРИВЕСТИ ДО ПОВАЖНІШИХ КЛОПОТІВ ДЛЯ РОСІЇ І НЕ ТАК ЩЕ ЗАХИТАТИ ЇЇ ВЕЛИКОДЕРЖАВНЕ СТАНОВИЩЕ. АЛЕ АВСТРІЯ ЛИШИЛАСЯ НЕЙТРАЛЬНОЮ, ОБМЕЖИВШИСЬ ВІЙСЬКОВОЮ ДЕМОНСТРАЦІЄЮ НА КОРДАНАХ...

ЛИШЕ 22 РОКИ ПІСЛЯ ПАРИЗЬКОГО МИРУ, ЩО ЗАКІНЧИВ КРИМСЬКУ КАМПАНІЮ, МОСКОВСЬКИЙ ВЕДМІДЬ, КОРИСТАЮЧИСЬ З РОЗГРОМУ ФРАНЦІЇ В 1871 РОЦІ, ЗНОВ ПОСУНУВ НА БАЛКАНИ. ЦАРСЬКІ АРМІЇ ВЖЕ СТОЯЛИ МАЙЖЕ У БРАМ КОНСТАНТИНОПОЛЯ, ГОТУЮЧИСЬ ВСТУПИТИ ДО НЬОГО... ЕНЕРГІЙНИЙ НАТИСК ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ І КОНЦЕНТРАЦІЯ ЇЇ ФЛОТУ НА ТУРЕЦЬКОМУ ПОБЕРЕЖЖЮ ЗМУСИЛИ ЦАРЯ ВІДСТУПИТИ І

ЗАЛИШИТИ НЕ ТІЛЬКИ КОНСТАНТИНОПОЛЬ, АЛЕ Й БАЛКАНИ.

В 1905 Р., ПІД ЧАС РОСІЙСЬКО-ЯПОНСЬКОЇ ВІЙНИ, ПОРАЗКА РОСІЇ НЕ ПЕРЕМІНИЛАСЯ В КАТАСТРОФУ ТІЛЬКИ ЗАВДЯКИ ПРИЯЗНОМУ ВІДНОШЕННЮ ДО НЕЇ ЗАХОДУ. ТОДІ РОСІЯ ПІШЛА НА МИР НЕ ТАК ПІД УДАРАМИ ЯПОНСЬКОЇ АРМІЇ, ЯК ПІД ЗАГРОЗОЮ РЕВОЛЮЦІЇ, ЯКА І ВИБУХНУЛА В ЖОВТНІ 1905 Р. ЦЯ РЕВОЛЮЦІЯ НЕ БУЛА ЖАРТОМ І ЛИШЕ З ВЕЛИКИМ ТРУДОМ ЦАРАТОВІ УДАЛОСЯ ОПАНУВАТИ ЇЇ І ВВЕСТИ В РУСЛО ЛЕГАЛЬНОЇ ОПОЗИЦІЇ (ДУМА!).

КОЛИ Б РОСІЯ, РОЗГРОМЛЕНА НА СХОДІ, ЗНИЩЕНА РЕВОЛЮЦІЄЮ ВСЕРЕДИНИ, ЗАЗНАЛА БИ НАПАДУ З ЗАХОДУ, ЗІ СТОРОНИ НІМЕЧЧИННИ Й АВСТРО-УГОРЩИНИ, ІМПЕРІЯ РОЗЛІТАСЬ Б НАПЕВНО. БО ХТО ЗНАЄ, ЧИ ПОСПИШИЛИ БИ ДЕРЖАВИ КРАЙНЬОГО ЗАХОДУ НА ПОМІЧ ЇЇ, ВЖЕ НЕПОПРАВНО РОЗБИТІЙ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ, В РОЗПАД РЕВОЛЮЦІЇ ВСЕРЕДИНИ, БИТІЙ СВІЖИМИ АРМІЯМИ З ЗАХОДУ. А ДОПОМОГА АМЕРИКИ В 1905 РОЦІ БУЛА ВИКЛЮЧЕНА — І МІЛІТАРНО, І ПСИХОЛОГІЧНО. АЛЕ НІМЕЧЧИНА ТОГО НЕ ЗРОБИЛА, НАВПАКИ ВІЛЬГЕЛЬМ ЗАПЕВНЯВ ЦАРЯ В СВОЇЙ ПРИЯЗНІ. ЗА ЦЮ НЕЙТРАЛЬНІСТЬ, СВОЇМ ЗАХІДНИМ СУСИДАМ ВІДПЛАТИЛА РОСІЯ ІНВАЗІЄЮ НА НИХ У 1914 Р.

ЗУПИНЯЮЧИСЬ НА ТЕПЕРІШНІХ ЧАСАХ, БАЧИМО ТЕ САМЕ: СОЮЗНИКИ ВИГРАЛИ ВІЙНУ З НІМЦЯМИ, АЛЕ ПРОГРАЛИ МИР. ЩО РОСІЯ ТЕПЕР ЗАГРОЖУЄ ВСЬОМУ СВІТОВІ, — ЦЕ ЗОВСІМ НЕ ЧЕРЕЗ ЇЇ МІЛІТАРНУ ПОТУЖНІСТЬ, А ЧЕРЕЗ ПРОРОСІЙСЬКУ ПОЛІТИКУ ЗАХОДУ. ПРИЧИНА ЇЇ МОГУТНОСТІ ТА, ЩО ЗАХІД — БЕЗ ПОТРЕБИ — ВІДДАВ ЇЇ МАНЖУРІЮ, ПОРУШУЮЧИ

ДОМОВЛЕНОСТІ З КИТАЕМ; ЩО НЕ РОЗПОЧАВ ВІЙНУ НА БАЛКАНАХ — НА ВИМОГУ СТАЛІНА І РУЗВЕЛЬТА; ЩО ВІДДАВ МОСКАЛЯМ ЧЕХІЮ, ЯКУ ЗАХІД ШВИДШЕ МІГ ВЗЯТИ САМ; ЩО ВІДДАВ БАЛКАНИ, МАЮЧИ МОЖЛИВІСТЬ ЇХ НЕ ВІДДАВАТИ, І ЛІНІЮ ЕЛЬБИ, ЯКУ ТЕЖ МІГ БИ НЕ ВІДДАВАТИ МОСКВІ. ЗАХІД САМ ЗНИЩИВ УСІ БАР'ЄРИ, ЯКІ ВИСТАВЛЯЛИ СПРОТИВ РОСІЙСЬКІЙ ЕКСПАНСІЇ НА ЗАХОДІ І НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ, НЕ МАЮЧИ БАЖАННЯ ЗАМІНИТИ ЇХ ВЛАСНИМИ БАР'ЄРАМИ. ЗАХІД АБСОЛЮТНО ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ БАЧИТИ В ПОТВОРНІЙ ІМПЕРІЇ ЗАІПКУ РІЗНИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ І АБСОЛЮТНО НЕ ХОЧЕ ПРИЙНЯТИ ПРОГРАМУ РОЗПОДІЛУ РОСІЇ, НЕ ХОЧЕ ВИКОРИСТАТИ ЄДИНУ ЕФЕКТИВНУ ЗБРОЮ ДЛЯ РОЗБИТТЯ ІМПЕРІЇ І ПОХОВАННЯ ЇЇ ІМПЕРІАЛІЗМУ.

ЩО Ж ДИВНОГО, ЩО РОСІЯ ПУХНЕ ЯК РОПУХА І РОСТЕ ЯК НА ДРІЖДЖАХ! НІ ПРИ ЧОМУ ТУТ НЕМОЖЛИВІСТЬ НАЙЗДУ НА РОСІЮ З ЗАХОДУ ЧИ ЗІ СХОДУ, НІ ПРИ ЧОМУ

ПРОСТОРИ ІМПЕРІЇ. ПРИЧИНА ЗРОСТАННЯ РОСІЙСЬКОЇ НЕБЕЗПЕКИ — В НЕДОПУГІ ЗАХІДНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ. ТАК САМО, КОЛИ НІМЕЦЬКА ІНВАЗІЯ 1918 РОКУ НЕ ВДАЛАСЯ, ТО ПРИЧИНОЮ БУЛА НЕ МІЛІТАРНА СИЛА РОЗГРОМЛЕНОЇ І ВІЙСЬКОВО НЕ ІСНУЮЧОЇ РОСІЇ; НЕВДАЧА ІНВАЗІЇ НІМЕЧЧИННИ МАЛА ПРИЧИНОЮ ЗАХІДНУ ВІЙСЬКОВУ СИЛУ, ЯКА НЕ ДОПУСТИЛА ДО ЗАНЕПАДУ НОВОЇ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ІМПЕРІЇ, ЯК У 1905 Р. ВРЯТУВАЛА ВІД ЗАНЕПАДУ ЦАРАТ. В 1941-45 РР. ВІДІГРАЛА РОЛЬ ТА САМА ПРИЧИНА, А ГОЛОВНЕ — ЗНОВУ НЕВИЗНАЧЕНА ПОЛІТИКА НАЦІОНАЛ-СОЦІАЛІЗМУ, ГОЛОВНЕ В УКРАЇНІ, В ПОЛЬЩІ І В БАЛТИКУ, ЯКА НЕ ЗАХОТИЛА СТАВИТИ СТАВКУ НА СВОБОДУ УЯРМЛЕНИХ НАРОДІВ, ЛИШЕ ПОСТАВИЛА НА "НОВУ БІЛУ РОСІЮ" З ВЛАСОВИМ...

ТЕ САМЕ Й ТЕПЕР РОБЛЯТЬ ПОЛІТИКИ, ЯКІ ІГНОРУЮЧИ УКРАЇНУ Й ІНШІ СВОБОДОЛЮБНІ НАЦІЇ, СТАВЛЯЮТЬ НА ПОЛІТИЧНОГО ВСЕРОСІЙСЬКОГО ТРУПА КЕРЕНСЬКОГО. НІ, ЛЕГЕНДУ (ДУЖЕ ПРИЕМНУ

МОСКАЛЯМ) ПРО НЕМОЖЛИВІСТЬ ПОБОРОТИ РОСІЮ — ТРЕБА ЗАЛИШИТИ, ЦЕ ЛИШЕ ЛЕГЕНДА. МОЖНА ГОВОРИТИ ПРО НЕБАЖАННЯ ЗАХОДУ РОЗВАЛИТИ МОСКОВСЬКУ ПОТВОРУ, НЕ ПРО НЕМОЖЛИВІСТЬ.

ЧИ ЦЕ ПРИЧИНА ДЛЯ РОЗПАЧУ З НАШОГО БОКУ? НІ, ХОЧ ФАКТ ЦЕЙ НАДЗВИЧАЙНО СУМНИЙ, ТИМ НЕ МЕНШЕ ВІН НЕ ПРИМУШУЄ НАС ДО ЖОДНОГО КАПІТУЛЯНТСТВА ЧИ ЗНЕВІРИ.

ПРОТИ ЦІЄЇ БАЙДУЖОСТІ ЧИ ІГНОРАЦІЇ ЗАХОДУ, МОЖЕМО ПОВТОРИТИ ТЕ, ЩО ПИСАВ В ОСТАННЬОМУ ЗШИТКУ, ЩО ВИЙШОВ В КІНЦІ СЕРПНЯ, НАПЕРЕДОДНІ ВІЙНИ, ЛЬВІВСЬКИЙ "ВІСНИК". ВІН ПИСАВ: "УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМА, ЯК ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНОГО

ЗНАЧЕННЯ РОСЛА І ВИБИВАЛАСЯ НА ГОРУ СЕРЕД НАЙБІЛЬШ НЕСПРИЯТЛИВИХ УМОВ. НІ ЧАСИ НАЙБІЛЬШОЇ ПОТУГИ ЦАРАТУ, ЧАСИ ЙОГО СОЮЗУ З ДВОМА НАЙБІЛЬШИМИ ДЕМОКРАТІЯМИ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ, НІ ЧАСИ ПІДТРИМКИ ТИМИ ДЕМОКРАТІЯМИ РОСІЙСЬКОЇ КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ В УКРАЇНІ, НІ ЧАСИ РАППАЛЛО (НІМЕЦЬКО-РОСІЙСЬКОЇ ДРУЖБИ В 1920-ИХ РР.), АБО ЗАГРАВАННЯ ФРАНЦІЇ З ССРСР — НЕ ЛІКВІДУВАЛИ ЦІЄЇ ПРОБЛЕМИ. НЕ ЗРОБЛЯТЬ ЦЬОГО Й НІЯКІ ПОСТУПКИ СТАЛІНА ЧИ ГІТЛЕРА". І ДАЛЬШЕ: "НЕ ДОВОДИТЬСЯ ГОВОРИТИ — ЧЕРЕЗ ТУ ЧИ ІНШУ МИТТЕВУ МІЖНАРОДНУ КОН'ЮНКТУРУ — ПРО ЛІКВІДАЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРОБЛЕМИ... ЛИШЕ УКРАЇНА МУСИТЬ ВИДАТИ ЛЮДЕЙ, ЯКІ ПОСТАВИЛИ БИ ЦЮ ПРОБЛЕМУ СПІВВИМІРНО З ЇЇ ВЕЛИЧЧЮ, ЛЮДЕЙ, НЕ МАНЕКЕНІВ"...

© Димтро ДОНЦОВ

ІСТОРИЧНА СЛАВА

«ВЕЛИЧ І ЗАГИБЕЛЬ ВЕЛИКОЇ ХОРВАТІЇ»

Як відомо, фактичним засновником великої хорватії був нітранський князь самослав, який переміг у кривавому протистоянні не тільки аварів, а й франків і розширив кордони своєї держави аж до Кедан на заході і Стільська на сході. Однак, у 662 р. він помер і ця держава розпалася на 4 князівства: нітранське, де правили безпосередні нащадки славника; краківське, де панували нащадки крака; стільське, правителі якого нам невідомі і, нарешті; хорватське на території сучасної чехії, правителю якого, князю славнику, в середині 8 ст. вдалося знову об'єднати велику хорватію в одну державу, яка на короткий час стала однією з найбільших держав в Європі.

З історичних документів того часу (папської були 973 р., опису Богемії арабським мандрівником ібн Якуба 967 р.) стає зрозуміло, що на території сучасної чехії тоді існувало не одне, а цілих три князівства, одне з яких було суто чеським, а два інших давньоруськими – хорватія і дулібія.

Столиця хорватського князівства, після того як чехи перенесли свою з лівого градця до Праги, певний час перебувала у городищі. Однак, коли чеський князь болеслав жорстокий розпочав свій наступ не тільки на руську віру, а і на хорватські та злічанські землі, то батько князя славника одружився з дочкою останнього злічанського князя і переніс цю столицю до Любеча, який знаходився у дуже важливому стратегічному місці переправи через річку Лаву біля сучасного міста Подєбради.

Крім того, щоб нейтралізувати загрозу з боку чехів, він разом з цілою великою хорватією увійшов до складу київської русі і у 939 р. великий князь Ігор прислав йому на допомогу рідного брата своєї матері князя Олега з дружиною, який допоміг тоді білим хорватам відстояти свої землі на заході. На знак вдячності за це, у 944 р., місцеві хорвати ходили разом з Ігорем на Константинополь, в чому не має вже бути жодних сумнівів, так як тільки вони могли розповісти візантійському імператору Костянтину Порфирородному відомості, які стосуються виключно Богемської Хорватії та її князя.

З цих відомостей, записаних Костянтином Порфирородним протягом 944–955 рр., можна дізнатись, що велика хорватія займала тоді величезну територію від річки Прут до Німецької Богемії, тобто усю територію західної України, Словаччини, Моравії і більшу частину сучасної Чехії, що наймогутнішим з усіх хорватських князів був тоді князь Славник і що він перебував у союзі з німцями.

На союз з німцями Славника примусила піти раптова смерть від деревлян київського князя Ігоря, син якого Святослав був ще малюю дитиною і тому не був здатний захистити не те що далеку Богемську Хорватію, а навіть і рідну київщину. Крім того, Славник одружився з Дулібською княгинею Стережиславою і Дулібія охоче та без жодного спротиву приєдналася до його князівства. Розрахунок Славника виявився надзвичайно вдалим, з усього видно, що це була мудра людина і талановитий політик: німці почали постійно загрожувати взяттям Праги і Болеславу жорсткому тоді вже було не до Хорватії, яку він, нарешті, залишив у спокої.

У 955 р. Славник разом з німцями розбив мажар і до його князівства приєдналися Нітранське князівство, Краківська Русь і, цілком можливо, територія сучасної західної України до річки Стир, де розташовувалося Стільське князівство. Скоріше за все, це сталося на цілком добровільній основі, особливо в тому, що стосується Краківської Хорватії, бо хорватів в Чехію привів Крак і місцевий хорватський князь Добромір явно був хоча і далеким, але родичем Славника.

Такий стан речей проіснував майже 30 років, але у 981 р. відбулися події, які в кінцевому результаті привели не тільки до загибелі великої Хорватії, а і кожного з хорватських князівств зокрема. Саме тоді німці розпочали свій «*drang nach Osten*», витісняючи поляків не тільки з території Німеччини, але навіть і західних регіонів сучасної Польщі на схід, а ті, у свою чергу, почали тиснути на русинів-українців.

Що стосується Славника, то саме в той час в цій династії сталося дві надзвичайно важливі події: старий князь помер і на його місце сів старший син Собеслав, а Празьким католицьким єпископом несподівано для чехів і незважаючи на їх зятятий опір був призначений Адалберт-

ВОЙЦЕХ, ЯКИЙ БУВ МОЛОДШИМ СИНОМ СЛАВНИКА І РІДНИМ БРАТОМ НАЙБІЛЬШОГО НА ТОЙ ЧАС ВОРОГА ЧЕХІВ СОБЕСЛАВА.

СОБЕСЛАВ, ХОЧА І НАЛЕЖАВ ДО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, АЛЕ НЕ СТАВ НАДТО ПЕРЕЧИТИ БРАТУ І ДОЗВОЛИВ ПОШИРИТИ КОРДОНИ ЙОГО ЕПИСКОПСТВА НА ЦІЛУ ВЕЛИКУ ХОРВАТІЮ, ЯКА ПРОСТЯГАЛАСЯ ТОДІ АЖ ДО РІЧКИ СТИР. ЦЕЙ ФАКТ АЖ НІЯК НЕ ОЗНАЧАВ, ЩО НА ТЕРИТОРІЇ ВЕЛИКОЇ ХОРВАТІЇ ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА БУЛА ЗАБОРОНЕНА І ПАНІВНОЮ СТАЛА КАТОЛИЦЬКА. ОБИДВІ ВОНИ МАЛИ ПРАВО НА ІСНУВАННЯ І ЗМАГАННЯ МІЖ НИМИ ТОДІ ЛИШЕ РОЗПОЧАЛОСЯ, ПРИЧОМУ У ЦЬОМУ ПРОЦЕСІ НА КОРИСТЬ КАТОЛІКІВ ДОСИТЬ ВЕЛИКУ РОЛЬ ВІДІГРАВ САМ АДАЛЬБЕРТ-ВОЙЦЕХ.

НЕ МЕНШ ДРАМАТИЧНО РОЗГОРТАЛИСЯ ПОДІЇ І В САМІЙ ЧЕХІЇ. ТОЙ ФАКТ, ЩО ЙОГО РІДНИЙ БРАТ СТАВ ПРАЗЬКИМ ЕПИСКОПОМ, В ЖОДНОМУ РАЗІ НЕ ПОЗНАЧИВСЯ НА ПОЗИТИВНОМУ СТАВЛЕННІ СОБЕСЛАВА ДО ЧЕХІВ І, КОНФРОНТАЦІЯ МІЖ ЧЕСЬКИМ І ХОРВАТСЬКИМ КНЯЗІВСТВАМИ ТОДІ, ВЛАСНЕ, І ДОСЯГНУЛА СВОГО МАКСИМУМУ.

БІЛЬШЕ ТОГО, ВЕЛИЧЕЗНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ, ВІЙСЬКОВИЙ, А ЗАВДЯКИ АДАЛЬБЕРТУ-ВОЙЦЕХУ, НАВІТЬ І ДУХОВНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ХОРВАТСЬКОГО КНЯЗІВСТВА ТА ЙОГО ПІДТРИМКА З БОКУ РИМУ ТА НІМЦІВ, ВРЕШТІ-РЕШТ, МАЛИ ЗАКІНЧИТИСЯ ТИМ, ЩО ЧЕСЬКЕ КНЯЗІВСТВО РАНО ЧИ ПІЗНО МОГЛО РОЗЧИНИТИСЯ В ХОРВАТСЬКОМУ І МИ СЬОГОДНІ МАЛИ БИ ТУТ НЕ ЧЕХІЮ, А ВЕЛИКУ ХОРВАТІЮ. ОСЬ ЧОМУ ЧЕХИ ПОЧАЛИ РОБИТИ УСЕ МОЖЛИВЕ І НАВІТЬ НЕМОЖЛИВЕ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЗНИЩИТИ ВЕЛИКУ ХОРВАТІЮ І, ВРЕШТІ-РЕШТ, ВОНИ ЦЬОГО ДОСЯГЛИ, АЛЕ НЕ СТИЛЬКИ СВОЇМИ РУКАМИ, СКІЛЬКИ РУКАМИ ТА МЕЧЕМ ВЕЛИКОГО КИЇВСЬКОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА.

СЬОГОДНІ ВЖЕ ДОСИТЬ ВАЖКО ВСТАНОВИТИ, ЯК БОЛЕСЛАВ ІІ ДОТОВАЛЯВСЯ З ВОЛОДИМИРОМ І ЯКУ РОЛЬ У ТОМУ, ЩО СТАЛОСЯ ДАЛІ ВІДІГРАЛИ "ЧЕХИНИ" (АДЕЛЬТА І МАЛЬФРИДА), ЯКІ БУЛИ ВИДАНІ ЗА КИЇВСЬКОГО КНЯЗЯ. ЧЕСЬКИЙ КНЯЗЬ НАГАДАВ ВОЛОДИМИРУ ПРО ТЕ, ЩО ДО 944 Р., А МОЖЛИВО НАВІТЬ І ДО 955 Р., ВЕЛИКА ХОРВАТІЯ ВХОДИЛА ДО СКЛАДУ КИЇВСЬКОЇ РУСІ І ЗАПРОПОНУВАВ СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ ПОДІЛИТИ ЇЇ МІЖ СОБОЮ. ВЕЛИКОГО КИЇВСЬКОГО КНЯЗЯ ЯВНО ОБУРИВ НАСТУП НА ДАВНІ РУСЬКІ ЕТНІЧНІ ЗЕМЛІ ПОЛЯКІВ І ТЕ, ЩО КОРДОН ХРИСТИЯНСЬКОГО СВІТУ ВЖЕ НАБЛИЗИЛИСЯ ДО СТИРІ (В ТОЙ ЧАС ВОЛОДИМИР ШЕ БУВ ПОГАНІНОМ).

РЕЗУЛЬТАТОМ УСЬОГО ЦЬОГО БУЛИ ЙОГО ПОХОДИ 981 Р. ТА 992 Р. НА ЗАХІД З МЕТОЮ ОБ'ЄДНАННЯ УСІХ РУСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ ПІД ВЛАДОЮ КИЄВА. У 981 Р. ВІН ДІЙШОВ АЖ ДО СЕРАЩИННИ, ДЕ МАВ СУТИЧКИ З ПОЛЯКАМИ. ТОМУ ЛІТОПИСЕЦЬ НАЗВАВ ЦЕЙ ПОХІД ПОХОДОМ "НА ЛЯХІВ", ХОЧА ЙОГО ОСНОВНОЮ МЕТОЮ ТОДІ БУЛА КРАКІВСЬКА РУСЬ.

ТЕПЕР ВАЖКО ВСТАНОВИТИ, ЧИ ВДАЛОСЯ ВОЛОДИМИРУ У 981 Р. ПІДКОРИТИ ЇЇ ПОВНІСТЮ, ТАК ЯК

НЕСТОР ЗАСВІДЧИВ ТОДІ ПРИЄДНАННЯ ДО КИЄВА ЛИШЕ ПЕРЕМИШАЯ І ЧЕРВЕНСЬКИХ МІСТ. ОДНАК, У ЗАПОВІТІ ПОЛЬСЬКОЇ КНЯГИНІ ОДИ Е УНІКАЛЬНЕ СВІДЧЕННЯ ТОГО, ЩО, ЯКЩО НЕ У 981 Р., ТО, ПРИНАЙМНІ, У 992 Р. КИЇВСЬКІЙ РУСІ ВЖЕ НАЛЕЖАЛА ПРАКТИЧНО УСЯ КРАКІВСЬКА РУСЬ ВКЛЮЧНО ІЗ СІЛЕЗІЄЮ: «А КОРДОНИ РУСІ ІДУТЬ АЖ ДО КРАКОВА І ДАЛІ ДО РІЧКИ, ЯКА НАЗИВАЄТЬСЯ ОДРА» (ТОБТО ДО СУЧАСНОГО МІСТА ВРОЦЛАВА).

ЩОДО БОЛЕСЛАВА ІІ, ТО ВІН У 995 Р. ЗРУЙНУВАВ НЕ ТІЛЬКИ ЛЮБЕЧ, А Й, ЯК СВІДЧИТЬ КОЗЬМА ПРАЗЬКИЙ: «ПРОСУНУВ КОРДОН ЧЕХІЇ ДО ГІР, ЩО ЗНАХОДЯТЬСЯ ЗА КРАКОВОМ І ЗВУТЬСЯ ТАТРИ». САМЕ ПІСЛЯ ЦИХ ПОДІЙ КОРДОН ЧЕХІЇ, МАДЯРЩИНИ, ПОЛЬЩІ ТА КИЇВСЬКОЇ РУСІ ЗІЙШЛИСЯ В ОДНІЙ ТОЧЦІ І ЦІЄЮ ТОЧКОЮ СТАЛА, ВЛАСНЕ, КРАКІВСЬКА РУСЬ. НЕ ДИВНО, ЩО, ПІД 996 Р., ДАВНЬОРУСЬКИЙ ЛІТОПИСЕЦЬ З ТРИУМФОМ ЗГАДУЄ ПРО СПІЛЬНИЙ РУСЬКО-ПОЛЬСЬКО-МАДЯРСЬКО-ЧЕСЬКИЙ КОРДОН, ЗАМОВЧУЮЧИ ТОЙ ФАКТ, ЩО В ЖЕРТВУ ТОДІ БУЛА ПРИНЕСЕНА ТАКА ВЕЛИЧЕЗНА ДАВНЬОРУСЬКА ДЕРЖАВА ЯК ВЕЛИКА ХОРВАТІЯ.

ЯКЩО БОЛЕСЛАВ ІІ ЗАХОПИВ ТЕРИТОРІЮ СУЧАСНОЇ ЧЕХІЇ, МОРАВІЇ І ЗАХІДНОЇ СЛОВАЧЧИНИ, ДІЙШОВШИ ДО ТАТР, А КОРДОНИ МАДЯРЩИНИ НА ПІВНОЧІ В ТОЙ ЧАС ЙШЛИ ВЗДОВЖ ДУНАЮ, ТО ВОЛОДИМИРУ ВЕЛИКОМУ ТАКИМ ЧИНОМ НАЛЕЖАЛА УСЯ КРАКІВСЬКА ХОРВАТІЯ РАЗОМ ІЗ СІЛЕЗІЄЮ І МАДЯРСЬКА ХОРВАТІЯ ДО РІЧКИ ДУНАЙ. ЦЕ БУЛА НАЙБІЛЬША ТЕРИТОРІЯ В МЕЖАХ ЄДИНОЇ РУСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ЗА ВСЮ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ: ВІД ВОРОТИСЛАВА (ВРОЦЛАВА) НА ЗАХОДІ ДО ВОЛГИ НА СХОДІ І ВІД ВИШГОРОДА НА ВІСЛІ ДО ВИШГОРОДА НА ДУНАЇ. ДО НЕЇ УВІЙШЛИ ПРАКТИЧНО УСІ РУСЬКІ ЕТНІЧНІ ТА ІСТОРИЧНІ ЗЕМЛІ. ОДНАК, ТРИУМФ ВЕЛИКОГО КИЇВСЬКОГО КНЯЗЯ ТРИВАВ НЕ НАДТО ДОВГО, ЛИШЕ ДО 999 Р. ТОМУ, НАЖАЛЬ, ЦЕЙ ЕПІЗОД ДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ НЕ ЗАКАРБУВАВСЯ МІЦНО В ЄВРОПЕЙСЬКИХ ЛІТОПИСАХ І В ПАМ'ЯТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

НАБАГАТО СПРИТНІШИМИ ПОЛІТИКАМИ ВИЯВИЛИСЯ ЧЕСЬКИЙ ПРАВИТЕЛЬ БОЛЕСЛАВ ІІ, МАДЯРСЬКИЙ ПРАВИТЕЛЬ ІШТВАН ВЕЛИКИЙ, А ОСОБЛИВО ПОЛЬСЬКИЙ КОРОЛЬ БОЛЕСЛАВ ХОРОБРИЙ. ВОНИ ВМІЛО ВИКОРИСТАЛИ ЗАІСТЬ І ВІЙСЬКОВУ ПОТУГУ ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО ПРОТИ СВОГО ВЛАСНОГО НАРОДУ НА ЗАХОДІ, А ПОТІМ ПОДІЛИЛИ ВЕЛИКУ ХОРВАТІЮ МІЖ СОБОЮ, ПРИЧОМУ, ПОЛЬСЬКОМУ КОРОЛЮ ПРОТЯГОМ 999-1024 РР. ВДАЛОСЯ ЗАВОЛОДІТИ НЕЮ МАЙЖЕ ПОВНІСТЮ, ЗАХОПИВСЯ ТОДІ НЕ ТІЛЬКИ КРАКІВ, А І ПОСУНУВСЯ ДАЛІ НА СХІД НАВІТЬ САМУ КИЇВСЬКУ РУСЬ. УСЕ ЦЕ, ОДНАК, НЕ ДАЄ НАМ ЖОДНИХ ПІДСТАВ ПОВНІСТЮ ЗАБУТИ І ВИКРЕСЛИТИ З ДАВНЬОРУСЬКОЇ ІСТОРІЇ ТАКИЙ ЇЇ ФЕНОМЕН ЯК ВЕЛИКА ХОРВАТІЯ.

© Станіслав НЕСТОР

«НАЦІОНАЛІСТИЧНА РЕВОЛЮЦІЯ»

Програмова стаття класика ідеології консервативної революції та фундаментального німецького мислителя міжвоєнної доби Ернста Юнгера пропонує погляд на природу націоналістичної революції: використовуючи почесне окреслення себе як націоналістів, ми не лише прагнемо найжорсткіше відмежуватися від тих, для кого це слово звучить як прокльон, але й взагалі від мирного обивателя. Рух, який прагне захищати життєві цінності силовими методами, і плювати хотів на те, як це сприймається загальноприйнятною мораллю, покладається на воїнів — справжніх повнокровних хлопців, що віддаються справі з радістю та любов'ю.

Це не крамарі та виробники марципанів, разом із якими зникає епоха масових призовних армій, а чоловіки, що є небезпечними, оскільки прагнуть бути небезпечними.

Це не ті самозаспокоєні душі, що вважають державу врятованою, бо на вулиці можна носити генеральський однострій або чорно-біло-червоний прапорець, і для яких сенс всесвітньої історії зник одночасно з падінням тронів. Звичайно, якщо ці репрезентанти спокою, порядку та сили витримки (яким лібералізм повинен був би сплачувати державну пенсію за безперерйне постачання сировини для обробки) виступатимуть борцями за націоналізм, існування листопадової республіки було б гарантоване. Тоді б не було потреби в жодному законі «про захист республіки», а після взаємного роззброєння консервативного та демократичного лібералізму потреба в русі була б задоволена, якби не можна було сподіватися на випадковий кривавий внесок комунізму.

Проте з такою простодушністю не можна рахуватися в тривалій перспективі. Із дивовижною чіткістю з цього часу постає перспектива національної революції, і тому для лібералізму зростає небезпека внаслідок одного удару та освіжаючого акту беззаконня

позбутися великої та, схоже, остаточної здобичі 1918 року.

сам націоналізм здивований цією можливістю, яка була б абсолютно неймовірною без усього того, що сталося перед тим — без війни, без падіння режиму, без співвідношення сил, яке з цих подій випливає. Його носії, навіть ті, хто є націоналістами, були настільки призвичаєними до поєднання своєї волі з величезним, переданим кимось апаратом, що із зникненням цього апарату здавалося, у них зникла будь-яка воля до влади. Оскільки націоналізм не відкинув цього, неначе зношений одяг, натомість він потребував тривалого часу для внутрішнього подолання комплексу форм старої держави, навіть коли вони вже довго не належали реальному світу.

Під час свого першого, ще незрозумілого, повстання у Мюнхені націоналізм знаходився в середині цього процесу. Але в міру його розвитку народилися цілковито нові почуття. Воля до панування більше не пов'язується та не зобов'язується ні до чого, зате повністю вивільняється — вивільняється настільки повно, як, можливо, німецька воля ще ніколи раніше не вивільнялася.

Таким чином, для націоналізму постає цілковито нова ситуація. Формальне існування минулого завершено, догляд за ним можна залишити, з одного боку, міщанам-обивателям, а з іншого-газетам типу «Weltbuehne» (щотижнева газета про політику, культуру та економіку, яка пропагувала космополітичні, антинаціональні погляди).

Перший, очевидний обов'язок націоналізму — без жалю повернутись спиною до цього поля бою, що має опосередковану вагу. Натомість його завданням є підготовка та озброєння з усіх сил до битви проти теперішнього стану справ — того самого стану справ, що виник у 1919 році, із деяким оздобленням фасаду, розрахованим на обивателів. Тут потрібно не залишити каменя на камені.

ПІДГОТУВАТИ НАЦІОНАЛІЗМ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ЦЬОГО ЗАВДАННЯ — Ось СПРАВЖНІЙ СЕНС РЕВОЛЮЦІЇ 1918 РОКУ. ВОНА НЕ ЛИШЕ ПРОБИЛАСЯ КРИЗЬ НЕРІШУЧИСТЬ, ЯКУ ВІДЧУВАЄ НІМЕЦЬ ЩОДО РЕВОЛЮЦІЙ ВЗАГАЛІ, АЛЕ Ї УСУНУЛА ЗІ ШЛЯХУ ВСІ ВЕЛИКІ КАМЕНІ, ЩО МОГЛИ ПІДГОТУВАТИ ВНУТРІШНІ ПЕРЕСТОРОГИ ДЛЯ БЕЗМЕЖНОГО НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО ЧИНУ. АБСОЛЮТНО НЕОБХІДНО ЗРОБИТИ ЦЕЙ ШЛЯХ ЦІЛКОВИТО РЕВОЛЮЦІЙНИМ НЕ ЛИШЕ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЗАВДАТИ ЛІБЕРАЛІЗМУ СМЕРТЕЛЬНОГО УДАРУ В ОБХІД ВСІХ ЗАКОННИХ “ШТУЧОК” — ЦЕ НЕОБХІДНО ТАКОЖ ДЛЯ ПОСИЛЕННЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ВОЛІ ЯК ТАКОЇ. НАЦІОНАЛІСТ НЕ МАЄ ПРАВА НАВІТЬ РОЗГЛЯДАТИ ІНШОЇ МОЖЛИВОСТІ. ВІН МАЄ СВЯЩЕННИЙ ОБОВ’ЯЗОК ПОДАРУВАТИ НІМЕЧЧИНІ ПЕРШУ СПРАВЖНЮ РЕВОЛЮЦІЮ, КЕРОВАНУ БЕЗЖАЛЬНО ІННОВАЦІЙНИМИ ІДЕЯМИ.

РЕВОЛЮЦІЯ, РЕВОЛЮЦІЯ! ось ТЕ, ЩО СЛІД ПРОПОВІДУВАТИ БЕЗУПИННО, ЗЛІСНО, СИСТЕМАТИЧНО, БЕЗЖАЛЬНО-ЩОНАЙМЕНШЕ ПРОТЯГОМ ДЕСЯТИ РОКІВ. НАРАЗІ МАЛО ХТО ВИЗНАВ ЦЮ ВИМОГУ У ВСІЙ Ї РІЗКОСТІ-СЕНТИМЕНТАЛЬНА БАЛАКАНИНА ПРО ЕДНІСТЬ І БРАТЕРСТВО ВСЕ ЩЕ ПРОЦВІТАЄ У У ВСІХ МОЖЛИВИХ І НЕМОЖЛИВИХ ПРОЯВАХ. ВІДАК ДО ДІДЬКА З ТАКИМИ ЛЮДЬМИ — АБО ДО ПАРЛАМЕНТУ, ДЕ ЇМ ХОЧЕТЬСЯ ОТРИМАТИ МІСЦЕ. У НАШОМУ ОБМЕЖЕНОМУ ВСЕСВІТІ НЕМАЄ МІСЦЯ БРАТЕРСТВУ ПРОТИЛЕЖНОСТЕЙ, НЕМАЄ НІЧОГО, ОКРІМ БОРОТЬБИ. НАЦІОНАЛІСТИЧНА РЕВОЛЮЦІЯ НЕ ПОТРЕБУЄ ПРОПОВІДНИКІВ МИРУ ТА СПОКОЮ, ВОНА ПОТРЕБУЄ ПРОВІСНИКІВ РЕЧЕННЯ “ВОЛОДАР ПРИЙДЕ НА ВАС ІЗ ГОСТРОТЮ МЕЧА”! ВОНИ ПОВИННІ БУДУТЬ ПОЗБАВИТИ СЛОВО “РЕВОЛЮЦІЯ” ТІЄЇ СМІХОВИННОСТІ, ЯКОЮ ВОНО ВРАЖЕНЕ В НІМЕЧЧИНІ ПРОТЯГОМ МАЙЖЕ СТА РОКІВ. У ВЕЛИКІЙ ВІЙНІ 1914-1918 РР. НАРОДИВСЯ

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПІДВИД ЛЮДЕЙ, ТОЖ ДАВАЙТЕ ЗАЛУЧИМО ЙОГО ДО ДІЇ!

ТОМУ ДО ПРАЦІ, ТОВАРИШІ! НАМАГАЙМОСЯ ПОСИЛИТИ НАШІ ВПЛИВИ У ВЕТЕРАНСЬКИХ СПІЛКАХ, ОСКІЛЬКИ РЕВОЛЮЦІОНІЗУВАТИ ЇХ — ЗАВДАННЯ ПЕРШОЇ НЕОБХІДНОСТІ! МЕНШЕ ДОБРОДУШНОСТІ, МЕНШЕ ЧЛЕНСТВА, БІЛЬШЕ АКТИВНОСТІ! ЦЕНТРАЛІЗОВАНА ПІДГОТОВКА! ПОБЛИЖЧЕ ДО РОБІТНИЦТВА! ГЕТЬ ГНИЛІ ЧАРИ РЕСТОРАННОГО ЗАТИШКУ! МИ НЕ ЛЯЛКОВОДИ РОБОТОДАВЦІВ. ПОТРІБНО РОЗБУДОВУВАТИ ТА ЦЕНТРАЛІЗУВАТИ НАЦІОНАЛІСТИЧНІ БОЙОВІ ПРОФСПІАКИ, КЕРІВНИЦТВО В ЯКИХ ПОВИННО ПЕРЕЙТИ ДО РОБІТНИКІВ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ. НА НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ БАРИКАДАХ ВОНИ ДОСЯГНУТЬ БІЛЬШОГО, АНІЖ МАРКСИЗМ БУВ ЗДАТЕН ДОСЯГНУТИ ЗА 50 РОКІВ.

А ЯК ВИГЛЯДАЄ СИТУАЦІЯ В УНІВЕРСИТЕТАХ, У МОЛОДІЖНОМУ РУСІ, ТА ВСІХ ІНШИХ МІСЦЯХ, ЯКІ ЦІКАВІ ДЛЯ НАС? ЩО ТАКЕ ПЕРВИННИЙ ОСЕРЕДОК? ЯК УТВЕРДИТИ ДЕРЖАВУ? ЧЕРЕЗ СПІВПРАЦЮ ТА ОПОЗИЦІЮ. ЯК ЗАПЕРЕЧИТИ ДЕРЖАВУ? ЗАКРИВШИСЬ ВІД НЕЇ, ВИСНАЖУЮЧИ ЇЇ, ТВОРЯЧИ ДЕРЖАВУ В ДЕРЖАВІ, САМОДОСТАТНЮ ВІД ІДЕЇ ДО ІНСТРУМЕНТІВ ВЛАДИ, ЯКІ ТРЕБА СТВОРИТИ ДЛЯ НЕЇ. ЯК УТВЕРДИТИ НІМЕЦЬКУ НАЦІЮ? ВИЗНАЮЧИ ЇЇ ТАК, ЯК МОЖНА ВИЗНАВАТИ, БУДУЧИ НАЦІОНАЛІСТОМ.

БУТИ НАЦІОНАЛІСТОМ ПІД ЧАС ВІЙНИ ОЗНАЧАЛО ПРАГНУТИ ВІДДАТИ ЗА НІМЕЧЧИНУ СВОЄ ЖИТТЯ, БУТИ НАЦІОНАЛІСТОМ СЬОГОДНІ ОЗНАЧАЄ ПІДНІМАТИ ПРАПОР РЕВОЛЮЦІЇ ЗА ПРЕКРАСНІШУ ТА ВЕЛИЧНІШУ НІМЕЧЧИНУ. ЦЕ МЕТА, ГІДНА НАЙКРАЩОЇ ТА НАЙПОЛУМ’ЯНІШОЇ МОЛОДІ ЦІЄЇ КРАЇНИ.

© Ернст ЮНГЕР

«СОН»

Спекотне літо в українських степах: безхмарне синє небо, листочки на деревах ані ворухнуться. Все ніби завмерло, зупинилося, притихло. Навіть птахи поховалися в густих кронах дерев у чеканні вечірньої прохолоди. Городина і садовина позгортала листя в намаганні щонайменше віддавати вологи і тільки молоді соняхи, ще не обтяжені вагою насіння, сміливо дивляться сонцю в вічі.

Старенька бабуся Наташка з ганку пильно дивляється внука.

— А йди-но, внучок, в хату, тришки поспи, бо ще на сонці перегрієшся. лягай на дідове ліжко. хто в обід спить, той на горошинку підостає.

Вмощуюсь на ліжку під старим годинником і картинкою, на якій куми-козакки тримають по чарочці оковитої. навпроти темна піч, де я мешкав зимою. бабця клала свою руку мені на голову і стиха щось говорила. під бабине неголосне бубоніння засинав.

І вже, уві сні, я біжу по нашій вулиці босоніж, підстрибуючи щоразу вище і вище, в кінці вулиці відриваюся від землі і лечу над толокою. озираячись, бачу, як дід несе від криниці воду, а я все вище і вище відлітаю — від нього, від хати, аж під самі хмари, як птах. внизу в дзеркалі ставка грається літне сонце своїми відблисками, по понад берегом у комишах стоять на одній нозі лелеки і чекають поживи. сусіднє село, череда на тирлі, а далі місто, вулиці, на них поодинокі вози і машини, люди. що я лечу, ніхто цього не бачить, і мені так легко та вільно, ніби моє тіло втратило вагу.

он-де церква блакитна з хрестами, до неї з бабцею ходили, вона там свічки ставила, і перед іконою божої матері тихо молилась. а там, далі, між левадами, тече струмок до вкритої вербами річки сугоклії. в зеленій траві пасуться кози,

біля струмка качки і гуси спочивають попудні. порожній базар, над ним спустошений собор без вікон, на дзвіниці деревце проросло і...

тиша. тиша, немов усі німі: і люди, і птахи, і вітер, і струмок з річкою, а я над усім отим лечу. по березі сугоклії — обросле мохом каміння, суха трава, на перекатах срібним блиском грає вода. на тих перекатах ми головнів ловили, он їх навіть видно проти течії, на камінцях. коло великого каменя степовий орел упіймав гадюку і несе до гнізда пташеняті своєму. на галявині сімейство куріпок підставляє спини сонцю. своє життя по березі річки, у кожного свої справи, своя доля у цих бур'янах, у воді, поміж камінням.

звертаю до «большака» — пора додому. під мною полтавка — велике село. дід Дмитро, мій другий дід, додому вертається з колгоспу, а баба удома, під кленами, обід готує на бригаду дорожніх робітників. повзуть, наче черепахи, машини — і тихо, ні звуку. ставок, старенькі хати в зелених садках, кузня. там дід схилився і щось кує з помічником, кажись вісь для возу, а звуку не чути. аж раптом голос:

— розіспався, вставай, внучку. межі днем і вечором не треба спати.

Іду босоніж на світло відчинених дверей, а там знову літо. слухняно стою, поки бабця вмиває. так добре стало, ось дід з бабцею, а через город, у лаврів, будять брата. такий цікавий вечір попереду!

тепер лише згадую ті сні — як над землею лечу, над дідовою кузнею, а він кує, не зважаючи на мене. а на землі-дерева кучеряві, зелені луки. річка, лелеки, степ і чиста вода у криниці.

© Юрко Фоменко

Головний редактор — Денис Поліщук
Шеф-редактор — Олександр Лисаревський
Технічний редактор — Павло Левчук
Консультанти-аналітики — Арій Ярмо, Сігурд Сварт

Ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

М. Січеслав, InitiativeNational@i.ua

Редакція повністю поділяє думку авторів. Видання друкується за сприяння незалежної інформаційної мережевої агенції «Національна Ініціатива»

